

TIESAS SPRIEDUMS (virspal?ta)

2015. gada 3. febru?r? (*)

Valsts pien?kumu neizpilde – LESD 49. pants – EEZ I?guma 31. pants – Uz??mumu ien?kuma nodoklis – Sabiedr?bu grupas – Grupas nodok?a atvieglojums – Meitasuz??muma nerezidenta zaud?jumu p?rnešana – Nosac?jumi – Datums, kur? tiek noteikts meitasuz??muma nerezidenta zaud?jumu gal?gais raksturs

Lieta C?172/13

par pras?bu sakar? ar valsts pien?kumu neizpildi atbilstoši LESD 258. pantam, ko 2013. gada 5. apr?l? c?la

Eiropas Komisija, ko p?rst?v *W. Roels* un *R. Lyal*, p?rst?vji,

pras?t?ja,

pret

Lielbrit?nijas un Zieme??rijas Apvienoto Karalisti, ko p?rst?v *V. Kaye* un *S. Brighouse*, k? ar? *A. Robinson*, p?rst?vji, kuriem pal?dz *D. Ewart*, QC, un *S. Ford*, barrister,

atbild?t?ja,

ko atbalsta

V?cijas Federat?v? Republika, ko p?rst?v *T. Henze* un *K. Petersen*, p?rst?vji,

Sp?nijas Karaliste, ko p?rst?v *A. Rubio González* un *A. Gavela Llopis*, p?rst?vji,

N?derlandes Karaliste, ko p?rst?v *M. K. Bulterman* un *J. Langer*, p?rst?vji,

Somijas Republika, ko p?rst?v *S. Hartikainen*, p?rst?vis,

personas, kas iest?juš?s liet?.

TIESA (virspal?ta)

š?d? sast?v?: priekšs?d?t?js *V. Skouris* [*V. Skouris*], priekšs?d?t?ja vietnieks *K. L?narts* [*K. Lenaerts*] (referents), pal?tu priekšs?d?t?ji *M. Ileši?s* [*M. Ileši?*], *L. Bejs Larsens* [*L. Bay Larsen*] un *Ž. K. Bonišo* [*J. C. Bonichot*], tiesneši *A. Ross* [*A. Rosas*], *E. Juh?ss* [*E. Juhász*], *A. Arabadžijevs* [*A. Arabadjiev*], *K. Toadere* [*C. Toader*], *M. Safjans* [*M. Safjan*], *D. Šv?bi* [*D. Šváby*], *M. Bergere* [*M. Berger*] un *A. Prehala* [*A. Prechal*],

?ener?ladvok?te *J. Kokote* [*J. Kokott*],

sekret?re *L. Hj?leta* [*L. Hewlett*], galven? administratore,

?emot v?r? rakstveida procesu un 2014. gada 15. j?lija tiesas s?di,

noklausījusiēs ģenerālvokātes secinājumu 2014. gada 23. oktobra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Savā prasības pieteikumā Eiropas Komisija lūdz Tiesai konstatēt, ka, nosakot attiecībā uz grupas nodokļa atvieglojumu par sabiedrību nerezidentu ciestajiem zaudējumiem (turpmāk tekstā – “pārrobežu grupas nodokļa atvieglojums”) tādus nosacījumus, ka praksē tiek padarīta gandrīz neiespējama šāda veida nodokļa atvieglojuma saņemšana, un attiecinot šo atvieglojumu tikai uz laikposmu pēc 2006. gada 1. aprīļa, Lielbritānijas un Ziemeļrīrijas Apvienotā Karaliste nav izpildījusi LESD 49. pantu un 1992. gada 2. maija Eiropas Ekonomikas zonas līguma 31. pantu (OV 1994, L 1, 3. lpp.; turpmāk tekstā – “EEZ līgums”) paredzētos pienākumus.

Atbilstošās Apvienotās Karalistes tiesību normas

2 Apvienotajā Karalistē ar grupas nodokļa atvieglojuma palīdzību ir atļauts sabiedrību rezidentu grupas ietvaros savstarpēji kompensēt to peļņu un zaudējumus. Tomēr ar 1988. gada Likumu par ienākumu un sabiedrību nodokli (*Income and Corporation Tax Act 1988*, turpmāk tekstā – “ICTA”) nav atļauts ņemt vērā sabiedrību nerezidentu ciestos zaudējumus.

3 Pēc sprieduma *Marks & Spencer* (C-446/03, EU:C:2005:763) ICTA tika grozīta ar 2006. gada Likuma par finansēm (*Finance Act 2006*) normām, kas stājās spēkā 2006. gada 1. aprīlī, lai noteiktos apstākļos atļautu pārrobežu grupas nodokļa atvieglojumu. Vēlāk minētās tiesību normas lielā mērā identiskā formulējumā tika iekārtas 2010. gada Likumā par uzņēmumu peļņas nodokli (*Corporation Tax Act 2010*, turpmāk tekstā – “CTA 2010”).

4 CTA 2010 ir paredzēti nosacījumi, kādos var piešķirt pārrobežu grupas nodokļa atbrīvojumu. CTA 2010 118. pants ir ietverta prasība, lai sabiedrība nerezidente būtu izmantojusi iespējas ņemt vērā zaudējumus tās taksācijas gada laikā, kurā ir radušies zaudējumi, un ar iepriekšējos taksācijas gados, savukārt CTA 2010 119. panta 1.–3. punkts ir prasība par to, lai nepastāvētu nekāda iespēja ņemt vērā zaudējumus nākamajos taksācijas gados.

5 Atbilstoši CTA 2010 119. panta 4. punktam tas, vai zaudējumi var tikt ņemti vērā nākamajos taksācijas gados, ir jānosaka “atkarībā no situācijas, kāda tā ir uzreiz pēc” tās taksācijas gada, kurā ir radušies zaudējumi, “beigām”.

6 Atbilstoši 1998. gada Likuma par finansēm 18. pielikuma 14. panta 1) punkta a) apakšpunktam un 74. panta 1) punkta a) apakšpunktam parastais termiņš pieteikuma par grupas nodokļa atvieglojumu iesniegšanai ir divi gadi pēc taksācijas gada, kurā zaudējumi ir radušies, beigām.

7 *Supreme Court of the United Kingdom* [Apvienotās Karalistes Augstākā tiesa] 2013. gada 22. maija sprieduma 33. punkts nosprieda, ka, lai piešķirtu grupas nodokļa atvieglojumu, ievērojot tiesību aktus, kas bija spēkā pirms 2006. gada 1. aprīļa un kas interpretēti Savienības tiesību gaismā, ir jāpārbauda, vai prasītāja sabiedrība, pamatojoties uz apstākļiem, kas bija zināmi datumā, kad tā iesniedza savu pieteikumu par grupas nodokļa atvieglojumu, var pierādīt, ka attiecīgos zaudējumus daļēbvalstī, kuras rezidente ir saistīta nododot sabiedrība, nebija iespējams ņemt vērā kādā no iepriekšējiem taksācijas gadiem pirms pieteikuma iesniegšanas datuma un ka tos nav iespējams ņemt vērā taksācijas gadā, kurā pieteikums ir iesniegts, vai kādā no nākamajiem taksācijas gadiem.

Pirmstiesas procedūra un tiesvedība Ties?

8 2007. gada 19. jūlijā Komisija nosūtīja Apvienotajai Karalistei brīdinājuma vēstuli, kurā tā apgalvoja, ka šīs dalībvalsts pāc sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) pieņemtas nodokļu tiesību normas, iespaidams, neatbilst brīvībai veikt uzņēmējdarbību, jo šīs normas ir balstītas uz kritērija par iespaidu vērtē meitasuzņēmuma nerezidenta zaudējumus dalībvalstī, kuras rezidents tas ir, pilnīgu izmantošanu paši šauru interpretāciju. Turklāt minētie noteikumi bija piemērojami tikai no datuma, kad stājās spēkā jaunie tiesību akti, tas ir, no 2006. gada 1. aprīļa.

9 2007. gada 23. oktobra e-pastā Apvienotā Karaliste apgalvoja, ka tās tiesību akti par pārobežu grupas nodokļa atvieglojumu atbilst principiem, ko Tiesa ir noteikusi spriedumā *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763).

10 2008. gada 23. septembrī Komisija nosūtīja Apvienotajai Karalistei argumentātu atzinumu, kurā tā atkārtoti savu nostāju. Apvienotā Karaliste vēlreiz apstiprināja savu nostāju 2008. gada 18. decembra vēstulē.

11 2010. gada 25. novembrī Komisija pāc *CTA 2010* pieņemšanas nosūtīja Apvienotajai Karalistei papildu argumentātu atzinumu.

12 Tā kā apsvērumi, ko, atbildot uz šo argumentātu atzinumu, Apvienotā Karaliste sniedza 2011. gada 24. janvārī vēstulē, Komisiju nepārliecināja, tā cēla šo prasību.

13 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2013. gada 11. oktobra lēmumu Vācijas Federatīvajai Republikai, Spānijai Karalistei, Nīderlandes Karalistei un Somijas Republikai tika atauts iestāties lietā Apvienotās Karalistes prasījumu atbalstam.

Par prasību

Par pirmo iebildumu par LESD 49. panta un EEZ līguma 31. panta pārkāpumu, jo ar CTA 2010 119. panta 4. punktu ir padarīts gandrīz neiespējams mētesuzņēmumam rezidentam saņemt pārobežu grupas nodokļa atvieglojumu

Lietas dalībnieku argumenti

14 Komisija apgalvo, ka *CTA 2010 119. panta 4. punkts* neatbilst prasībām, kas attiecīgajai dalībvalstij izriet no sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) 55. un 56. punkta, jo tajos ir paredzēts, ka neiespējams nākotnē vērtē meitasuzņēmumam, kas dibināts citā dalībvalstī vai trešajā valstī, kura ir EEZ līguma dalībniere, radušos zaudējumus noteikšana ir jāveic "atkarībā no situācijas, kāda tā ir uzreiz pāc" tās taksācijas gada, kurā ir radušies zaudējumi, "beigumā". Komisija uzskata, ka šīs tiesību normas sekas ir tādas, ka mētesuzņēmumam rezidentam ir gandrīz neiespējami saņemt pārobežu grupas nodokļa atbrīvojumu.

15 Piemērojot *CTA 2010 119. panta 4. punktu*, pārobežu grupas nodokļa atvieglojums var tikt piešķirts tikai divos gadījumos, tas ir, pirmkārt, kad meitasuzņēmuma nerezidenta rezidences valstī nav paredzēta nekāda iespaida pārnests zaudējums, un, otrkārt, gadījumā, kad meitasuzņēmuma nerezidenta likvidācija ir uzskatā pirms taksācijas gada, kurā zaudējumi ir radušies, beigumā. Tādējādi pārobežu grupas nodokļa atvieglojums esot izslēgts parastā komerciālā situācijā, tas ir, ja ir nolēmts izbeigt meitasuzņēmuma rezidenta darbību un likvidēt to pāc taksācijas gada, kurā ir radušies zaudējumi. Turklāt minētais nodokļu atvieglojums attiecas tikai uz zaudējumiem, kas radušies tikai viena taksācijas gada laikā.

16 Komisija apgalvo, ka, lai nodrošinātu nosacījumu, ko Tiesa ir noteikusi sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) 55. punktā, ieviešanai, iespējams saņem grupas nodokļa atvieglojumu meitasuzņēmuma rezidenta rezidences dalībvalstī ir jānosaka datumā, kurā pieteikums par grupas nodokļa atvieglojumu ir iesniegts Apvienotajā Karalistē un ir novērtēts, pamatojoties uz konkrētajiem lietas faktiem. Nepietiek pamatoties uz teorētisku iespēju vārtību, kas saņemta meitasuzņēmuma nerezidenta zaudējumus, kas izriet vienīgi no tā, ka minētā meitasuzņēmuma likvidācija nav vēl uzskatāma.

17 Apvienotā Karaliste atbild: kā izriet no sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) 55. punkta – nosacījums, saskaņā ar kuru nepastāv iespējamās meitasuzņēmuma nerezidenta zaudējumus, kas saņemti tās rezidences valstī nākamajos finanšu gados, ir jānosaka finanšu gada, kurā zaudējumi ir radušies, beigums.

18 Attiecībā uz apgalvoto faktisko neiespējamību saņem grupas nodokļa atvieglojumu Apvienotā Karaliste apgalvo, ka sabiedrības parasti ir iespējams pārnest zaudējumus uz nākamajiem finanšu gadiem, ja tie turpina komercdarbību. Turklāt *CTA 2010* 119. panta 4. punktā paredzētais nosacījums var tikt izpildīts krietni plašākos apstākļos, nekā norāda Komisija. Atbilstošajās tiesību normās pārrobežu grupas nodokļa atvieglojuma piemērošanai nav minēti nosacījumi par meitasuzņēmuma nerezidenta likvidāciju pirms finanšu gada, kurā ir radušies zaudējumi, beigums. Nodoma likvidēt meitasuzņēmumu, kas rada zaudējumus, pierādījumi un tas, ka uzreiz pēc taksācijas gada beiguma ir sākta likvidācijas procedūra, ir faktori, kas jāņem vērā. Nodoms veikt likvidāciju esot jāņem vērā līdz ar visiem citiem atbilstošajiem faktiem, kas ir izšķiroši finanšu gada, kurā ir radušies zaudējumi, beigums, lai noteiktu, vai kritērijs par to, ka nav iespēju saņem vērā zaudējumus, ir izpildīts.

19 Personas, kas iestājušās lietā, apgalvo, ka Apvienotajai Karalistei nav nekāda pienākuma paredzēt iespēju saņem vērā meitasuzņēmumu nerezidentu zaudējumus visos gadījumos, kad šos zaudējumus nevarēja saņem vērā citur. Turklāt prasība likvidēt meitasuzņēmumu *de facto* neesot nesamērīga.

20 Vācijas Federatīvā Republika piebilst, ka no sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) izrietošā judikatūra ir no jauna jāpārskatā pēc sprieduma *K* (C-322/11, EU:C:2013:716).

Tiesas vārtējums

21 *CTA 2010* ir paredzēta grupas nodokļa atvieglojuma shēma, atbilstoši kurai sabiedrības zaudējumi var tikt saistīti ar citas tās pašas grupas sabiedrības peļņu. Atšķirībā no sabiedrību rezidentu zaudējumiem sabiedrību nerezidentu zaudējumi var tikt saņemti vērā, veicot grupas nodokļa atvieglojumu, tikai tad, ja tie atbilst *CTA 2010* 118. un 119. panta paredzētajiem nosacījumiem.

22 *CTA 2010* paredzētais grupas nodokļa atvieglojums ir nodokļu priekšrocība attiecīgajam sabiedrības m. Paņemot sabiedrību, kas strādājušas ar zaudējumiem, zaudējumu dzēšanu, tos nekavējoties atskaitot no citu grupas sabiedrību peļņām, tām tiek paredzēta skaidras naudas uzkrāšanas priekšrocība (skat. spriedumus *Marks & Spencer*, EU:C:2005:763, 32. punkts, kā arī *Felixstowe Dock and Railway Company* u.c., C-80/12, EU:C:2014:200, 19. punkts).

23 Šis sprieduma 21. punktā konstatētais atšķirīgais attieksme attiecībā uz attiecīgo nodokļa priekšrocību piešķiršanu starp meitasuzņēmumu rezidentu un meitasuzņēmumu nerezidentu zaudējumiem var kavēt grupas mēģinājumus saņem savu brīvību veikt uzņēmējdarbību LESD 49. panta izpratnē, atturot to no meitasuzņēmumu dibināšanas citās dalībvalstīs (skat. šajā ziņā spriedumus *Marks & Spencer*, EU:C:2005:763, 33. punkts; *Felixstowe Dock and Railway Company*

u.c., EU:C:2014:200, 21. punkts, k? ar? *Nordea Bank Danmark*, C?48/13, EU:C:2014:2087, 22. punkts).

24 Tom?r no Tiesas judikat?ras izriet, ka atš?ir?ga attieksme var tikt attaisnota ar trim prim?riem visp?r?jo interešu apsv?rumiem, tos ?emot v?r? kop?, proti, vajadz?bu saglab?t sabalans?tu nodok?u ietur?šanas kompeten?u sadal?jumu dal?bvalstu starp?, k? ar? vajadz?bu nov?rst risku, ka zaud?jumi var tikt ?emti v?r? divk?rši, un izvair?šanas no nodok?u maks?šanas (skat. šaj? zi?? spriedumus *Marks & Spencer*, EU:C:2005:763, 51. punkts; *Oy AA*, C?231/05, EU:C:2007:439, 51. punkts, un *A*, C?123/11, EU:C:2013:84, 46. punkts).

25 V?l ir j?p?rbauda, vai nosac?jumi, kas *CTA 2010* norm?s ir paredz?ti p?rrobežu grupas nodok?a atvieglojumam, atbilst sam?r?guma principam t?d?j?di, ka tie ir piem?roti iepriekš?j? punkt? min?to m?r?u sasniešanai un nep?rsniedz to, kas ir vajadz?gs, lai tos sasniegtu.

26 Šaj? zi?? j?atg?dina, ka sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) 55. punkt?, kur? bija runa par *ICTA*, kur? bija izsl?gta jebk?du meitasuz??mumu nerezidentu zaud?jumu ?emšana v?r? grupas nodok?a atvieglojuma ietvaros, Tiesa nosprieda, ka atš?ir?ga attieksme pret meitasuz??muma rezidenta un meitasuz??muma nerezidenta zaud?jumiem p?rsniedz to, kas nepieciešams, lai p?c b?t?bas sasniegtu m?r?us, kam tie kalpo, situ?cij?, kur? meitasuz??mums nerezidents ir izmantojis visas iesp?jas ?emt v?r? zaud?jumus, kas ir t? rezidences dal?bvalst? attiec?g? finanšu gada ietvaros attiec?b? uz grupas nodok?a atvieglojumu, k? ar? iepriekš?jo finanšu gadu laik?, vajadz?bas gad?jum? p?rnesot šos zaud?jumus trešaj?m person?m vai ier??inot min?tos zaud?jumus š? meitasuz??muma pe??? n?kamajos finanšu gados, un, otrk?rt, nepast?v iesp?ja, ka meitasuz??muma nerezidenta zaud?jumus var ?emt v?r? t? rezidences valst? n?kamo finanšu gadu ietvaros vai nu pats uz??mums, vai ar? treš? persona, it ?paši gad?jum?, kad t? meitasuz??mums beidz darb?bu (skat. ar? spriedumus *Lidl Belgium*, C?414/06, EU:C:2008:278, 47. punkts, un *A*, EU:C:2013:84, 49. punkts).

27 K? izriet no sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) 56. punkta, ja m?tesuz??mums rezidents dal?bvalst? pier?da nodok?u iest?d?m, ka meitasuz??mumam nerezidentam ir radušies gal?gi zaud?jumi min?t? sprieduma 55. punkta izpratn?, liegt iesp?ju m?tesuz??mumam no apliekam?s pe??as šaj? dal?bvalst? atskait?t zaud?jumus, kas ir radušies t?s meitasuz??mumam nerezidentam, ir pretrun? LESD 49. pantam.

28 J?konstat?, ka *CTA 2010* 118. pant? un 119. panta 1.–3. punkt? ir at?auts m?tesuz??mumam rezidentam ?emt v?r? meitasuz??muma zaud?jumus sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) 55. punkt? nor?d?t?j?s situ?cij?s.

29 Turkl?t pati Komisija sav? pras?bas pieteikum? atzina, ka *CTA 2010* princip? ir at?auts m?tesuz??mumam rezidentam ?emt v?r? gal?gos zaud?jumus sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) 55. punkta izpratn?, kas radušies meitasuz??mumam nerezidentam.

30 Tom?r Komisija uzskata, ka *CTA 2010* 119. panta 4. punkts ir pretrun? LESD 49. pantam, jo tas padara praks? gandr?z neiesp?jamu m?tesuz??mumam rezidentam sa?emt p?rrobežu grupas nodok?a atbr?vojumu.

31 Šaj? zi?? ir j?atg?dina, ka *CTA 2010* 119. panta 4. punkt? ir noteikts datums, kur? ir j?nov?rt? meitasuz??mumam nerezidentam radušos zaud?jumu gal?gais raksturs sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) 55. punkta izpratn?. Min?taj? ties?bu norm? ir paredz?ts, ka š?ds v?rt?jums ir j?izdara “atkar?b? no situ?cijas, k?da t? ir uzreiz p?c” t? taks?cijas gada, kur? ir radušies zaud?jumi, “beig?m”.

32 Komisija uzskata, ka š? pras?ba padara gandr?z neiesp?jamu grupas nodok?a

atvieglojuma saņemšanu par meitasuzņēmuma nerezidenta zaudējumiem, jo tī faktiski atļauj
vēmt vērē šādu zaudējumus mētesuzņēmumam rezidentam tikai divos gadējumos, tas ir,
pirmkārt, kad attiecēgē meitasuzņēmuma nerezidenta rezidences valstē nav paredzēta nekāda
iespēja pārstēt zaudējumus un, otrkārt, kad ir sēkta šē meitasuzņēmuma nerezidenta likvidēcija
pirms taksācijas gada, kura laikē ir radušies zaudējumi, beigē m.

33 Tomēr jēkonstatē, ka pirmais Komisijas minētais gadējums neattiecas uz CTA 2010 119.
panta 4. punkta samērēguma vērtējumu. No pastvēgēs judikatēras izriet, ka meitasuzņēmuma
nerezidenta zaudējumu galēgais raksturs sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) izpratnē
nevar izrietēt no fakta, ka dalēbvalstē, kuras rezidents ir minētais meitasuzņēmums, ir izslēgta
jebkāda iespēja pārstēt zaudējumus (skat. spriedumu *K*, EU:C:2013:716, 75.–79. punkts un
minētē judikatēra). Šēdos apstākēos dalēbvalsts, kuras rezidents ir mētesuzņēmums, var
nepieēaut pārobežu grupas nodokēa atvieglojumu, nepārkēpjot LESD 49. pantu.

34 Attiecēbē uz otro minēto gadējumu ir jēkonstatē, pirmkārt, ka Komisija nav pierēdējusi sava
apgalvojuma, saskaēē ar kuru CTA 2010 119. panta 4. punktē ir ietverta prasēba uzskt
meitasuzņēmuma nerezidenta likvidēciju pirms taksācijas gada, kurē ir radušies zaudējumi,
beigē m, lai mētesuzņēmums rezidents varētu saēemt pārobežu grupas nodokēa atvieglojumu,
ticamēbu.

35 CTA 2010 119. panta 4. punktē ir paredzēts, ka meitasuzņēmumam nerezidentam radušos
zaudējumu galēgais raksturs sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) 55. punkta izpratnē ir
jēnovērtē “atkarēbē no situācijas, kāda tē ir uzreiz pēc” tē taksācijas gada, kurē ir radušies
zaudējumi, “beigē m”. Tēdējēdi no minētēs tiesēbu normas izriet, ka tajē nekāda gadējumē nav
nekādu prasēbu par attiecēgē meitasuzņēmuma likvidēciju pirms taksācijas gada, kura laikē
zaudējumi ir radušies, beigē m.

36 Otrkārt, jēatgēdina, ka meitasuzņēmuma nerezidenta zaudējumu galēgais raksturs
sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) 55. punkta izpratnē var tikt konstatēts tikai tad, ja
tas vairs negēst ienēkumus rezidences dalēbvalstē. Tē kē šis meitasuzņēmums turpina gēt
ienēkumus, kaut arē minimēlus, rezidences dalēbvalstē, pastvē iespēja, ka radušos zaudējumus
vēl var kompensēt ienēkumi nēkotnē, kas gēti tē rezidences dalēbvalstē (skat. spriedumu *A*,
EU:C:2013:84, 53. un 54. punkts).

37 Apvienotē Karaliste, atsaukdams uz konkrētu piemēru par mētesuzņēmumu rezidentu, kas
ir saēmis pārobežu grupas nodokēa atvieglojumu, ir apstiprinējusi, ka meitasuzņēmuma
rezidenta zaudējumu galēgais raksturs sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) 55. punkta
izpratnē var tikt pierēdēts, ja nekavējoties pēc taksācijas gada, kurē minētie zaudējumi ir radušies,
beigē m minētais uzēmums ir izbeidzis savu komercdarbēbu un pērdevis vai likvidējis visus savus
aktēvus, kas ir pamats ienēkumiem.

38 Šēdos apstākēos pirmais iebildums ir jēnoraida, ciktēl tas ir pamatots ar LESD 49. panta
pārkēpumu.

39 Attiecēbē uz to, ka ar CTA 2010 119. panta 4. punktu tiek pārkēpts EEZ lēguma 31. pants,
uz ko arē atsaucas Komisija, ir jēnorēda, ka, ciktēl šē panta noteikumiem ir tēda pati
piemērošanas joma kē bētēbē identiskajiem LESD 49. panta noteikumiem, visi iepriekš minētie
apsvērumi tēdos apstākēos, kādi ir šajē lietē, *mutatis mutandis* ir spēkē attiecēbē uz minēto 31.
pantu (skat. šajē zēē spriedumu Komisija/Somija, Cē342/10, EU:C:2012:688, 53. punkts un tajē
minētē judikatēra).

40 Tēdējēdi pirmais pamats ir jēnoraida pilnēbē.

Par otro iebildumu par LESD 49. panta un EEZ līguma 31. panta pārkāpumu, Apvienotās Karalistes tiesību aktos izslēdzot pārrobežu grupas nodokļu atvieglojumu par zaudējumiem, kas radušies pirms 2006. gada 1. aprīļa

41 Komisija apgalvo, ka zaudējumi pirms 2006. gada 1. aprīļa tika izslēgti no pārrobežu grupas nodokļa atvieglojuma, pārkāpjot LESD 49. pantu un EEZ līguma 31. pantu, jo CTA 2010 paredzētās tiesību normas attiecībā uz šo grupas nodokļa atvieglojumu ir piemērojamas tikai tiem zaudējumiem, kas radušies pēc 2006. gada 1. aprīļa, tas ir, datuma, kad stājās spēkā 2006. gada Likums par finansēm.

42 Atbildē uz šo Komisijas argumentu Apvienotā Karaliste norāda, ka pārrobežu grupas nodokļa atvieglojums ir spēkā arī attiecībā uz laikposmu pirms 2006. gada 1. aprīļa, bet tas ir regulēts tiesību normās, kas piemērojamas šiem agrākiem laikposmiem, kas ir interpretētas atbilstoši Eiropas Savienības tiesībām, ievērojot spriedumu *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763), kā arī jūrkojas atbilstoši *Supreme Court of the United Kingdom* 2013. gada 22. maija spriedumam, kas ir iepriekš minēts šā sprieduma 7. punktā.

43 Neatkarīgi no tā, vai norāde uz *Supreme Court of the United Kingdom* veikto valsts tiesību normu, kas bija spēkā pirms 2006. gada 1. aprīļa, interpretāciju, atbilstoši kurai zaudējumi, kas radušies pirms šā datuma, netiek izslēgti no pārrobežu grupas nodokļa atvieglojuma, ir pietiekama, lai izpildītu tiesiskās noteiktības prasību attiecībā uz iespēju saņemt pārrobežu grupas nodokļa atvieglojumu par zaudējumiem, kas radušies pirms minētā datuma, jākonstatē, ka Komisija nav pierādījusi, ka ir gadījumi, kuros pārrobežu grupas nodokļa atvieglojums netika piešķirts par zaudējumiem pirms 2006. gada 1. aprīļa.

44 Šādos apstākļos otrais iebildums ir jānoraida.

45 No tā izriet, ka prasība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanas izdevumiem

46 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktu lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanas izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kam spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Apvienotā Karaliste ir prasījusi piespriezt Komisijai atlīdzināt tiesāšanas izdevumus un tai spriedums ir nelabvēlīgs, tad tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanas izdevumus.

47 Atbilstoši Reglamenta 140. panta 1. punktam Vācijas Federatīvā Republika, Spānijas Karaliste, Nīderlandes Karaliste un Somijas Republika sedz savus tiesāšanas izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) **prasību noraidīt;**
- 2) **Eiropas Komisija atlīdzina tiesāšanas izdevumus;**
- 3) **Vācijas Federatīvā Republika, Spānijas Karaliste, Nīderlandes Karaliste un Somijas Republika sedz savus tiesāšanas izdevumus pašas.**

[Paraksti]

* Tiesvedības valoda – angļu.